

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ: ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΡΙΣΤΕΑ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΔΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΕΞΕΩΝ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: 1006

ΘΕΜΑ: ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ

ΕΝΑ ΑΛΜΑ... ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ!

Πολλά παιδιά, κατά τη φοίτησή τους στο σχολείο, αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα με τον εκφοβισμό είτε από μεγαλύτερα παιδιά είτε από συνομήλικούς τους . Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις μαθητών που κοροϊδεύουν άλλα παιδιά για την συμπεριφορά τους, για την εμφάνισή τους, για κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους. Η παρακάτω ιστορία, η ιστορία του Φοίβου, αφορά ένα τέτοιο περιστατικό που και ο ίδιος αντιμετώπισε.

Ο Φοίβος ένα δεκατριάχρονο αγόρι, εσωστρεφές, ντροπαλό και ανασφαλές υπήρξε θύμα σχολικού εκφοβισμού από μια ομάδα πέντε παιδιών της τρίτης γυμνασίου. Αρχηγός της ομάδας αυτής ήταν ο Κίμωνας, το δημοφιλέστερο αλλά ταυτόχρονα πιο αντιπαθές παιδί στο σχολείο. Στον Φοίβο είχαν διαγνωστεί μαθησιακές δυσκολίες όμως, δεν ήταν αυτές η μοναδική αιτία που τον κοροϊδεύαν αλλά και το γεγονός ότι ο Φοίβος ήταν ο καλύτερος αθλητής του σχολείου. Συγκεκριμένα, στο άλμα εις μήκος κανένας άλλος δεν μπορούσε να τον ανταγωνιστεί ούτε καν ο Κίμωνας που μέχρι πρότινος στο άλμα εις μήκος τού ανήκε η πρώτη θέση. Ο Κίμωνας, δεν μπορούσε να αποδεχτεί αυτό το γεγονός, με αποτέλεσμα να αντιδρά βίαια στον Φοίβο.

Ο καιρός πέρασε και η ημέρα αγώνων στίβου για το σχολείο είχε φτάσει. Πήραν μέρος πολλά παιδιά και ανάμεσά τους ο Φοίβος και ο Κίμωνας. Είχαν και οι δύο άγχος και μεγάλη αγωνία, είχαν όμως και μια σημαντική διαφορά . Ο Φοίβος συμμετείχε στο αγώνισμα ,όχι μόνο λόγω των εξαιρετικών δυνατοτήτων του, αλλά και εξαιτίας της αγάπης που έτρεφε για το άθλημα αυτό, σε αντίθεση με τον Κίμωνα που η μοναδική του έννοια ήταν να νικήσει τον Φοίβο, να αποδείξει σ' όλους πως είναι ο καλύτερος και να κρατήσει στα χέρια του ξανά το χρυσό μετάλλιο. Έτσι προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μειώσει και να υποβαθμίσει τις δυνατότητες και το ταλέντο του Φοίβου λέγοντάς του «Γιατί είσαι ακόμη εδώ; Εσύ είσαι ένας άχρηστος και δεν πρόκειται να νικήσεις! Χάνεις τον χρόνο σου εδώ!». Ο Φοίβος δεν μίλησε. Έσκυψε το κεφάλι και προχώρησε με δακρυσμένα μάτια στην έξοδο του γηπέδου. Μόλις έφτασε εκεί και προσπάθησε να βγει από την κεντρική πόρτα ,στάθηκε και ένιωσε σαν να τον εμπόδιζε κάτι. Ήταν το πείσμα του και η λατρεία του για τον στίβο. Χωρίς να κάνει άλλες σκέψεις, αποφάσισε να γυρίσει πίσω στο γήπεδο και ευθύς ετοιμάστηκε για τον αγώνα. Ο Κίμωνας ,μόλις τον αντίκρισε στη μέση του σταδίου οργίστηκε καθώς είχε πεισθεί πως ο Φοίβος θα αποχωρούσε. Προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του όμως μάταια . Για άλλη μια φορά επιτέθηκε λεκτικά στον Φοίβο και ξέσπασε όλο τον θυμό και

την οργή που ένιωθε. «Πώς τολμάς να ξαναμπαίνεις στο βασίλειό μου ; τι νομίζεις; Πως μπορείς να με νικήσεις; Είσαι ανίκανος να πάρεις το χρυσό μετάλλιο! Θες να χάσεις; Γιατί δεν τα παρατάς από τώρα;» . Ο Φοίβος για πρώτη φορά απάντησε σθεναρά: « Μόνο αν τα παρατήσω, θα είμαι χαμένος! Σημασία έχει η προσπάθεια που καταβάλει κανείς». Μετά από αυτό ο Κίμωνας ξεπέρασε τα όρια της υπομονής του και άρχισε να χειροδικεί. Κανείς δεν τον συμπαθούσε και όμως κανείς δεν είχε το θάρρος να τον σταματήσει! Όλοι φοβούνταν μήπως στραφεί εναντίον τους. Για τον Φοίβο ήταν πολύ δύσκολο πλέον να αγωνιστεί ισάξια λόγω των σωματικών τραυμάτων, αλλά και της ψυχολογίας του. Το σήμα για την έναρξη του αγώνα είχε δοθεί , όλοι βρίσκονταν στις θέσεις τους. Ο Κίμωνας επέστρεψε και αυτός. Ο Φοίβος σηκώθηκε, σκέφτηκε ότι δεν θα το βάλει κάτω και αυτή τη φορά και πως θα αγωνιστεί με όσες αντοχές του είχαν απομείνει. Είχε πεισμώνει , γνώριζε πως το κακό που του είχε προξενήσει ο Κίμωνας ήταν μεγάλο και ο μόνος τρόπος να τον αντιμετωπίσει ήταν να μην το βάλει κάτω. Φώναξε «Περιμένετε! Είμαι και εγώ έτοιμος να αγωνιστώ!» Σηκώθηκε και πήρε τη θέση του. Ο Κίμωνας παρακολουθούσε σαστισμένος! Δεν πίστευε αυτό που συνέβαινε! Ο πρώτος αθλητής ξεκίνησε. Η αδρεναλίνη ανέβαινε. Ύστερα από αρκετή ώρα και έχοντας κάνει και οι υπόλοιποι αθλητές την προσπάθειά τους , έφτασε η σειρά του Φοίβου να αγωνιστεί. Αν και τα πόδια του πονούσαν ,έκανε το μακρύτερο άλμα που μπορούσε να κάνει. Ήταν αρκετά ικανοποιημένος με τις επιδόσεις του, το ίδιο και οι γυμναστές του σχολείου. Στη συνέχεια όλοι οι διαγωνιζόμενοι μετακινήθηκαν προς τον πάγκο, έτσι ώστε να ξεκουραστούν, περιμένοντας και τους συμμετέχοντες των υπόλοιπων αθλημάτων να τελειώσουν. Οι αγώνες έφτασαν στο τέλος τους. Ο Φοίβος γύρισε σπίτι του λέγοντας στη μητέρα του με χαρά τι ακριβώς συνέβη κατά τη διάρκεια των αγώνων παραλείποντας όμως όσα συνέβησαν με τον Κίμωνα, τον τρόπο που του μίλησε και τα σωματικά τραύματα που του προκάλεσε, τα οποία κατάφερε να αποκρύψει από την μητέρα του. «Μαμά, η σημερινή μέρα ήταν αρκετά καλή ! Αγωνιστήκαμε, κάναμε τεράστια άλματα και περάσαμε φανταστικά!». «Χαίρομαι παιδί μου που πέρασες τόσο καλά όσο μου λες. Είμαι βέβαιη πως θα έχεις καταλάβει μια πολύ καλή θέση. Σίγουρα θα ανυπομονείς για την αυριανή ανακοίνωση». «Φυσικά! Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα». Η μέρα της ανακοίνωσης έφθασε και ο Φοίβος είχε μεγάλη αγωνία. Όλοι οι συμμαθητές του αγωνιούσαν και αυτοί να ακούσουν τα αποτελέσματα και τη θέση που κατέλαβε ο Φοίβος. «Παιδιά , ποιος πιστεύετε θα έχει την υψηλότερη θέση ο Φοίβος ή ο Κίμωνας; Εγώ νομίζω ο Φοίβος ! Και εγώ και εγώ!». Ο διευθυντής του σχολείου και υπόλοιποι καθηγητές κατέφθασαν και αφού συγχαρήκαν όλους τους διαγωνιζόμενους, ανακοίνωσαν τις θέσεις που κατέκτησαν οι μαθητές. Μόλις ανακοινώθηκε πως ο Φοίβος ήταν αυτός που είχε κατακτήσει την δεύτερη θέση, ακούστηκαν πανηγυρισμοί και χειροκροτήματα από τα παιδιά του σχολείου και τους καθηγητές. Εκείνος αμέσως ένιωσε μεγάλη περηφάνια και συνειδητοποίησε τις δυνατότητές του. Ο Κίμωνας με τη σειρά του κατέκτησε την τέταρτη θέση και ένιωθε φθόνο για τον Φοίβο. Απορούσε πώς τα κατάφερε μετά από όλα αυτά να φτάσει τόσο ψηλά και να γίνει σ' όλους συμπαθής. Προβληματίστηκε και σκέφτηκε την συμπεριφορά του . Κατάλαβε πως δεν πρέπει να υποτιμά κανέναν και πως η συμπεριφορά του ήταν ανάρμοστη. Ύστερα από λίγη ώρα πλησίασε τον Φοίβο , του έδωσε συγχαρητήρια και του ζήτησε συγγνώμη. Εκείνος την δέχτηκε όμως ποτέ δεν έγιναν πραγματικοί φίλοι.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια του Φοίβου στο γυμνάσιο ,ομαλά και ευχάριστα ,έχοντας πλέον πολλούς καλούς φίλους και κερδίζοντας πολλά ασημένια και χρυσά μετάλλια.